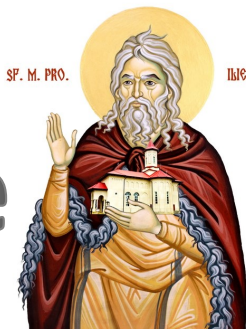

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv)

Apostolul citit ne învață în primul rând să avem grijă la ce ne îndeamnă alții să facem, chiar și când aparent este vorba de ceva bun. Respectivii pot dori de fapt să ne atragă într-o turmă în care să ne pierdem, iar ei să spună lumii că toți suntem la fel, nu mai există nimeni care să facă notă discordantă, să fie altfel, eventual mai bun ca ei.

Evreii creștinați cereau creștinilor proveniți dintre păgâni să se taie împrejur, astfel încât să nu mai pară că poporul evreu a răstignit pe Mesia Cel așteptat de ei timp de mai multe secole. Ei, care nu mai respectau prevederile din Legea lui Moise, voiau să își facă un titlu de glorie din tăierea împrejur a păgânilor și să pară astfel că între vechiul și noul popor ales a avut loc o fuziune, o continuitate, și Domnul Iisus Hristos conduce o Biserică formată din persoane tăiate împrejur, cum sunt toți evreii.

Astăzi, mulți vin și ne spun: fă ca noi, așa e bine, intri în rândul lumii, nu mai face notă discordantă, nu căuta vreo

desăvârșire, ce, ai să ajungi sfânt?! Vrei să ne simțim prost în jurul tău, să dai impresia că tu ești bun și noi răi? Fii mai popular, coboară între oameni, fii de-al nostru, nu-ți cerem să dai în cap, să furi, dar las-o mai moale cu credința, cu curăția, cu decența, cu respectul, cu buna-creștere, cu educația, nu scrie acolo undeva că trebuie să fii smerit? Ia o bucată de carne succulentă, bea o țuică, deschide un nasture la cămașă, scoate-ți femeia în oraș, machiază-te, poartă culori mai ochioase, blugi mai strâmți, lasă fata la un club, învață băiatul să câștige experiență, trăiește-ți viața, că ce e bun și lui Dumnezeu îi place. Nu fi Gică contra, mai îmbolnăvește-te și tu câte-o zi, nu termina azi toată treaba, ce faci mâine?

Ipocrizia domina și vremurile de atunci, se vede la tot pasul și azi, când una pozăm la public și alta facem în familie, acasă, în cercul acelorora cu care ne asemănăm și între care nu ne mai ascundem. Creștinul, purtând și numele, dar și Trupul și Sângele Domnului în lăuntrul său, căutând să rămână în har, adică în înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, caută să fie autentic, real, adevărat, pe bune, cum se zice. Nu ne ascundem păcatele sub preș, nu le îmbrăcăm în glumă, ci le recunoaștem și luptăm cu ele. Nu ținem în noi, ci cerem ajutor. Nu ne fățărnicim, că oricum Dumnezeu ne cunoaște inima. Lepădăm orgoliul și ne lăudăm doar cu harul lui Dumnezeu, cu slava Lui. Familia

noastră și a Bisericii ar avea numai de suferit dacă am fi ipocriți și am căuta să corupem și pe ceilalți, doar doar o majoritate de răi ar putea pune presiune și pe cei buni să se schimbe, ca toți să fim "la fel".

Biserica nu este locul în care să ne ascundem păcatele, frustrările, sub masca evlaviei și a gesturilor pioase. Nu este o comunitate de care să ne folosim pentru a spune acasă: așa zice Biserica, așa vrea Dumnezeu, lăsați-mă în pace! Nu este locul unde să ne simțim bine, liniștiți, respectați, lăsați într-ale noastre, ca să nu mai fie nevoie să schimbăm ceva, așa cum ni se cere acasă. Nu putem să ne folosim de învățătura ei, de autoritatea sfinților, sau a părintelui duhovnic, ca să cerem celor din familie să facă așa cum zicem noi, sau să suporte la nesfârșit o situație în care noi îi punem.

Este inversul a ceea ce spune în Apostol Sf. Pavel, dar la fel de valabil. Nu doar să avem grijă la cei care vor să ne atragă într-un grup, într-o categorie, ca să ne pierdem, să ne uniformizăm într-însa. La fel de rău este să ne folosim noi de Biserică, de adevărul ei, de sfinți, de preoți, ca să schimbăm în rău, după chipul nostru, pe cei de aproape, mai ales când ei au dreptate, noi nu, dar nu ne convine, ne doare să schimbăm ceva. La fel și când sub pretextul evlaviei îi punem în situația de a suporta o situație nefirească.

De exemplu: unii, pretextând că tăcerea-i de aur, a vorbi despre credință de argint, iar restul deșertăciune, refuză să-și rezolve problemele de comunicare, fac pe-amuții imitând tăcerea sfinților, dar în fapt cronicizând o situație de răceală și tensiune în casă. Nu degeaba rugăciunea de dimineață a starețului Sofronie Saharov cere un duh de tăcere care să nu rănească pe aproapele. Și tăcerea e o artă, altfel poate comunica un mesaj greșit. În același spectru, unii ascund lipsa de conlucrare, de colaborare, sub masca smereniei, a ascultării, refuzând să-și aducă contribuția cu un sfat, o sugestie, de parcă familia ar fi mănăstire sub conducerea unui stareț sfânt și străvăzător.

Unii își justifică stilul violent și autoritar pe baza faptului că a fi creștin înseamnă ascultare, smerenie, dar nu se pricep la dragoste, care nu se lasă întărită la mânie și e binevoitoare. Alții se odihnesc la biserică, iar acasă își dezlănțuie patimile: mânia, egoismul, lăcomia, mândria. Mai sunt și care se ascund sub pelerina postului, a mersului la slujbă, a canonului de la duhovnic, ca să nu ofere comunicare, preocupare, afecțiune, tandrețe celor din familie. Nu mănâncă și sunt înșiși seci; nu beau și nici nu adapă pe nimeni cu o vorbă bună, o mângâiere; se roagă, citesc paraclise, dar nu vorbesc sau nu știu să vorbească cu cei din jur, nu oferă ceea ce vor de la Dumnezeu și de la sfinți; se pregătesc mereu pentru Spovedanie și

Împărtășanie, dar legătura de comuniune, de iubire, cu cei de acasă, este în grea și îndelungată suferință. Fac milostenie, dar sunt reci; ajută, dar numai pe alții; și am putea continua. Să nu mai fie așa ceva în Biserică. Să se vadă acea făptură nouă în creștin, acea schimbare și dorință perpetuă de schimbare în bine a membrilor Bisericii.

Despre a fi mort pentru lume și lumea moartă pentru noi am mai vorbit după Înălțarea Sfintei Cruci. Suntem cetățeni ai cerului și avem casă acolo, nefăcută de mână. Din acest motiv, lumea ne vede aparte, rupti de societate, și atâta vreme cât pofta trupului, a ochiului și trufia vieții domină lumea, chiar ne ținem oșebiți, adică deoparte, distincți, cum ne învață în atâtea locuri Sfintele Scripturi. Nu vrem să ne pierdem moștenirea de dincolo supărând pe Dumnezeu, nici cetățenia încalcându-l voia. Dar și lumea este moartă pentru creștini, ba chiar răstignită, precum odinioară tâlharii, ca una care vrea mai mult să ne ia, prin înșelăciune, sau cu forța, decât să ne dea.

Vorbim aici de societate, de obiceiurile și de instituțiile sociale, nu de natură, sau de oameni luați în parte. Creația lui Dumnezeu este bună, dar această bunătate se caută cât mai neperversită, iar acolo unde binele și răul se amestecă, se cere multă grijă, multă pază, precum și o sită, un filtru bun, discernământul duhovnicesc, pe care-l dobândim prin educație continuă și priveghere

neobosită. Atunci când noi înșine trăim momente când ne surprindem lumești, sau luați de val, să fim conștienți că mai avem de luptat până să răstignim lumea din noi.

Sf. Evanghelie ne arată cum plăcerile trupești fac pe cineva să uite de credință, de iubire milostivă, și în cele din urmă aduc moartea veșnică. Știa bogatul de Moise și de profeți, știa și că relația cu frații săi era una superficială, toți se adunau numai la chef, știa și de Lazăr, cum îl cheamă, în ce situație se găsea, dar inima i s-a învârtoșat, și numai durerea din lad l-a făcut să își aducă aminte ce a uitat prin nelucrare și l-a sensibilizat, i-a schimbat sistemul de valori, încât Avraam îi era iar părinte, Lazăr avea nume, o picătură de apă contrabalansa butoaie de vin băute în viață, scopul familiei redevenise mântuirea sufletului.

Lazăr, sărac și bolnav, era modest și cumpătat, dorea numai firmiturile; nu invidia, nu poftea averi și slavă. Nu se revolta, nu se mânia, primea ca pe o mângâiere limbile prietenoase ale câinilor care îi alinau suferința bubelor. Dobândise răbdare, smerenie, și ca urmare a primit și un loc în Rai, alături de Avraam, părintele poporului ales, care în timpul vieții a fost la fel de bogat ca anonimul din pildă, dar mereu milostiv, săritor și ospitalier.

Lazăr are nume, se pomenește, bogatul și frații săi nu. Pe pământ, cine vrea să treacă de pe drumul spre lad pe cel

către Rai o poate face oricând, însă dincolo, prăpastia adâncită între cele două stări și realități nu mai permite așa ceva. Pe pământ, diferitele suferințe te fac să te înțelepțești, să îți schimbi fundamental atitudinea, în lad, chiar dacă accepți și îți aduci aminte de niște adevăruri, îți lipsesc total abilitățile de a mai schimba ceva. Chiar și pe pământ, cine nu învață ceva, nu se educă de vorbă bună, acela respinge și o minune dacă se petrece înaintea ochilor lui, așa de alienat spiritual ajunge. Suferințele ne trezesc, dar numai dacă au ce și pe cine, urmează ca omul, de bunăvoie, liber, să opteze pentru credință și Dumnezeu, nevoindu-se pentru a scăpa de voința rea care s-a înstăpânit în viața lui.

Una din problemele cu care se confruntă azi poporul nostru este chiar lipsa de reacție, faptul că nu mai respingem răul, nu-l deosebim de bine, dăm cu zahăr peste orice amăreală, uităm, bagatelizăm, suntem comozi. Nu ne mai interesează îngerul păzitor, sfinții, Biserica, duhovnicul sfânt care se nevoiește și se roagă pentru noi la 100 de km depărtare, facem minimul ca să plutim cât mai netulburați prin viață, ne obosim doar pentru pofta trupului, a ochilor și trufia vieții.

Nu mai privim pe cel de lângă noi ca pe creația lui Dumnezeu, nu mai simțim nevoia de a fi săritori, harnici, de a face cât mai mult bine, de a ne feri ca de foc să facem un rău cât de mic. Nu mai știm ce e milostenia, iubirea,

adevărul, ce nu se negociază și când să fim mai flexibili, mai binevoitori, mai răbdători. Confundăm satisfacția cu fericirea, nesimțirea cu liniștea, părerea cu adevărul, prostia cu stima de sine și cu demnitatea, și câte nu sunt pe dos!

Dacă e să rămânem în sfera milosteniei, aceasta înseamnă să dăm celui în nevoie, ce are nevoie, cât și în ce formă putem, chiar și, sau mai bine spus, mai ales dușmanilor noștri. Nu avem voie să ezităm când cineva se găsește într-o mare primejdie, atunci sărim cu cât putem, cunoscut sau necunoscut.

Există și o prioritizare a milosteniei, reieșind din cuvintele Mântuitorului și ale apostolilor: dacă părinții, copiii, sau frații, au o problemă, îi ajutăm pe ei întâi, nu pe un vecin sau ne apucăm să donăm pentru gardul bisericii. Apoi, biserica și credincioșii activi ai bisericii au prioritate în fața unor necunoscuți, sau a victimelor secetei din Africa. După aceștia, luăm în considerare colegi, vecini, sau un caz de notorietate publică, sau o fundație, o asociație, o școală, victimele unui tsunami din Filipine.

Cerșetorii de pe stradă, cei neagresivi și decenti, merită 1-2 lei, ceilalți, dacă nu sunt de profesie, adică mereu în aceleași locuri, cu părinții ascunși la intersecție, mai puțin, câteva monezi. Cazurile cunoscute la biserică și recomandate de părinte merită o bancnotă-două, cei care

ne abordează pe stradă cu flipchartul sau dosarul sunt de multe ori persoane nevrednice de încrederea noastră sau de cauza pentru care lucrează din varii motive.

Nu avem voie să finanțăm păcate prin milostenie, nici să ne hrănim orgoliul. Nu donăm lucruri rele, nici măcar un sfat, nici ceva bun, dar nepotrivit primitorului (o masă la restaurant unui om al străzii, eventual îi dăm un meniu de catering; sau lecții de canto unui copil fără părinți, în pericol de abandon școlar, etc.). Când nu avem ce sau nu știm ce să dăm, rugăciunea noastră, sau câteva minute din timpul nostru, în care ascultăm dacă nu știm ce să zicem, constituie tot milostenie.

Lazăr s-a mântuit pentru că a răbdat până la capăt, și-a dus crucea fără crâcnire, nu a lăsat lipsurile să-i sărăcească sufletul. Bogatul rostește cuvântul milă pe lumea cealaltă, în folosul propriu, târziu și tardiv. După Sfinții Părinți, bogăția are ca scop milostenia, altfel lupta pentru a o menține devine o nevoie de fiecare zi pentru cel avut, indiferent că o înțelege sau nu. Sărăcia, lipsurile, ajută doar dacă o acceptăm în scopul ei, de a curăți ori preveni păcate, de a întări în nevoie de bunăvoie, de a concentra atenția pe viața duhovnicească, de a întări pe cineva în credința, nădejdea și dragostea pentru Dumnezeu.

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor netrupești puteri (8 noiembrie)

În această zi sărbătorim și cinștim pe toți îngerii: heruvimi, serafimi, scaune, domnii, stăpânii, puteri, arhangheli, începătorii și îngeri. Cei mai cunoscuți și familiari sunt îngerii noștri păzitori, care ne însoțesc de la Botez, și Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, implicați în multe momente ale istoriei mântuirii, după cum putem citi în acatistul lor.

Îngerii sunt creați, deci făcuți și ei din ceva, ca orice duh, spirit, dar un ceva mult mai fin decât trupul, invizibil în mod obișnuit ochilor fizici. Se împărtășesc mult mai mult ca oamenii de slava și lumina necreată a lui Dumnezeu, cei mai aproape de El dăruind toată cunoștința și harul celor mai de departe, iar cei mai "mici", prin smerenia de a sluji oamenilor, învață lucruri noi, se înalță în slavă și transmit celor din cetele superioare.

Sunt îngeri protectori ale unei singure persoane, ale unei biserici, ale unei comunități, oraș, regiuni, țări sau zone geografice mai mari, care iubesc mult pe cei cărora slujesc și se dedică. Ține de fiecare creștin să conștientizeze prezența și lucrarea îngerilor și să se folosească de ea, prin rugăciune, trezvie, citire în cartea vieții și a lumii, fapte după voia lui Dumnezeu.

De multe ori, Sf. Mihail e pictat pe ușa diaconească din stânga, cu sabia în mână, semn că ne apără împotriva vrăjmașilor văzuți și nevăzuți, dar și că pe acea ușă, cu excepția clericilor, doar se iese din Sf. Altar. Sf. Gavriil se găsește pe ușa diaconească din dreapta, cea pe care se intră de obicei în Sf. Altar, cu un crin în mână, ca un mesager al bunelor vestiri după rânduiala lui Dumnezeu.

Sf. Nectarie spune: "Curățiți-vă inima de toată murdăria și păstrați-o curată, copiii mei, ca să vină Domnul și să Se sălășluiască înlăuntrul vostru, ca să vă umple Duhul Sfânt cu dumnezeieștile Sale daruri. Copiii mei iubiți, acestea să fie singura voastră preocupare și grijă. Acestea să fie totdeauna scopul și dorința voastră. Pentru acestea să vă rugați lui Dumnezeu. Să Îl căutați în fiecare zi pe Domnul, însă înlăuntrul inimii voastre, nu în afara ei. Iar când Îl veți găsi, stați cu frică și cutremur, ca heruvimii și serafimii, pentru că inima voastră s-a făcut tron al lui Dumnezeu. Dar ca să-L aflați pe Domnul, smeriți-vă până la pământ, pentru că El se scârbește de cei mândri, pe când pe cei smeriți cu inima îi iubește și îi cercetează."

Sf. Simeon Metafrastul, pomenit tot la 9 noiembrie, ne învață: "Trebuie să păzim sufletul și să-l păstrăm neînsoțit cu gândurile întinate și rele. Căci precum trupul împreunându-se cu alt trup se spurcă prin necurăție, așa și sufletul se strică unindu-se cu gândurile rele și întinate,

conglăsuind și învoindu-se cu ele. Dar nu numai cu cele ale răutății și curviei, ci cu ale fiecărui păcat, ca, de pildă, cu cele ale necredinței, vicleniei, slavei deșarte, mâniei, pizmei și certeii. Aceasta înseamnă a ne curăți pe noi înșine de toată întinăciunea trupului și a duhului."

Tot de la **Sf. Simeon Metafrastul:** "Sufletul stăpânit de trândăvie, este ținut și de necredință. De aceea lasă să treacă zi după zi, fără să primească cuvântul. În schimb își dă aripi sieși prin visuri, nebăgând de seamă războiul dinăuntru, ca unul ce-i stăpânit de părerea de sine. Iar părerea de sine este o tocire a sufletului, care nu-l lasă nicidecum să-și cunoască neputința sa."

Vineri, 9 noiembrie, prăznuim pe Sf. Nectarie Taumaturgul de la Eghina, supranumit și noul Sfânt Nicolae, pentru mulțimea minunilor săvârșite și a rugăciunilor ascultate.

Miercuri, 7 noiembrie, nu săvârșim slujba Vecerniei, voi fi prezent la hramul parohiei Girov.

Joi, 8 noiembrie, ora 18.00, program de Spovedanie, în locul zilei de **sâmbătă, 10 noiembrie, când nu facem Vecernie și nu avem program de Spovedanie,** fiind prezent la hramul parohiei Sf. Mina.

S-au strâns **5900 lei pentru candelabru.**